

HELLITTÄMÄTÖN USKO

Matteus 15:21-28

21. Jeesus lähti sieltä ja meni Tyyron ja Siidonin seudulle.
22. Siellä muuan kanaantilainen vaimo tuli ja huusi: "Herra, Daavidin poika, armahda minua. Riivaaja vaivaa kauheasti tyttärentäni."
23. Mutta Jeesus ei vastannut hänelle mitään. Hänen opetuslapsensa tulivat ja pyysivät: "Päästä hänet menemään, sillä hän huutaa meidän jälkeemme."
24. Jeesus vastasi: "Minua ei ole lähetetty muiden kuin Israelin kansan kadonneiden lammasten luo."
25. Niin vaimo tuli, heittäytyi maahan Jeesuksen eteen ja sanoi: "Herra, auta minua."
26. Hän vastasi: "Ei ole sopivaa ottaa lasten leipää ja heittää penikoille."
27. Vaimo sanoi: "Niin, Herra, mutta saavathan penikatkin syödä muruja, jotka putoavat niiden isäntien pöydältä."
28. Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Oi vaimo, suuri on sinun uskosi. Tapahtukoon sinulle niin kuin tahdot." Hänen tyttärensä oli terve siitä hetkestä.

Mitä usko on?

Mitä usko oikein on? Miten minä voisin saavuttaa oikean elävän ja pelastavan uskon? Muistan miten ahdistuneena kyselin näitä asioita, kun Jumala oli pannut sormensa omalle tunnolleni ja osoitti kipeästi kuinka syntinen olin.

Moni evankeliumin sanaa kuullut japanilainenkin on tiukannut minulta: Ymmärrän, että Raamattu on totta ja haluaisin uskoa Jeesukseen, mutta sano nyt minulle suoraan, mitä minun oikein pitäisi tehdä, että voisin uskoa. Seurattuaan uskovia ihmisiä nämä kyselijät olivat aivan oikein ymmärtäneet, että Herran oman usko on jotain enemmän kuin vain Raamatun sanan totena pitämistä tai yritystä elää sen mukaan, yritystä, josta ei luontomme vastustuksen vuoksi näytä tulevan yhtään mitään.

Pyhän Hengen lahja

Kun sitten itse rippikoululeirillä tulin uskoon tajusin heti, että usko ei syntynyt minun omien yritysteni kautta, vaan sen antoi Pyhä Henki, kun epätoivoissani en voinut huutaa muuta kuin: "Herra, minulla ei ole minkäänlaista uskoa, mutta auta minua." Herra teki ihmeensä, Hän antoi uskon lahjan. Sain syntini anteeksi, pääsin Herran yhteyteen ja sydämeni täytti ilo ja rauha. Pyhä Henki tuli sydämeeni ja uudestisyntyi minut uuteen elämään.

Siksi kuulen uskovien vastaavan kyseleville ja uskoa etsiville: "Uskoa ei voi ottaa, se on saatava lahjaksi, vain Pyhä Henki voi sen Sinulle antaa. Sinun on koettava ihme, Jumalan pelastava työ elämässäsi." Tiedän, että tuo vastaus on oikea, mutta samalla se kiusaa minua kahdesta syystä.

Anna toivoa etsivälle

Ensinnäkin se jättää pelastusta ja apua etsivän ihmisen vaille apua ja tyytymättömäksi. Jos tämä tyytymättömyys johtaa lopulta siihen, että kyselijä tajuaa, että hän on täysin avuton itseään auttamaan ja tarvitsee Jumalan apua ja alkaa pyytää sitä Jeesukselta, se on hyödyllistä tyytymättömyyttä. Mutta jonkun toisen se voi viedä epätoivoon väärällä tavalla: "Siis uskovatkaan eivät osaa neuvoa minulle pelastuksen tietä. Minulle ei ole enää mitään apua." Jeesus ei jättänyt yhtään vilpitöntä etsijää epätoivoon. Hän lupasi: "Anokaa, niin teille annetaan! Etsikää, niin te löydätte! Kolkuttakaa, niin teille avataan!" Voi olla, että

joku joutuu pitkäänkin etsimään ja kolkuttamaan, koska Jumalan täytyy riisua etsijä ensin hänen sydämensä hämmästyttävän sitkeästä luottamuksesta omaan itseensä. Mutta Herra kyllä lupaa, että jokainen etsijä löytää. Hän haluaa todella pelastaa ihmisiä ja haluaa antaa jokaiselle uskon. Herra tarjoaa etsiville toivoa.

Uskon väärät mallit

Toinen ja ehkä vielä tärkeämpi syy, miksi olen tyytymätön tuohon sinänsä oikeaan vastaukseen uskosta Pyhän Hengen lahjana, liittyy siihen, että kyselijällä ja vastaajalla saattaa olla aivan erilainen käsitys siitä, mitä usko oikein on. Vastaajakin voi huomaamattaan olla tukemassa hyvinkin epäraamatullista mallia uskosta. Sitä ruokkii pitkälle meidän suomalaisen kristillisyytemme suuri kiusaus tehdä kristinuskosta kimppu sieluntiloja. On suruttomuuden tila, jossa ihmisen omatunto on vaiennettu. On herätyksen tilaa, jossa ihminen herää näkemään omat kauheat syntinsä. On lainalaista tilaa, jossa ihminen yrittää omin ponnistuksin kelvata Jumalalle - miten hän muuten voisi siinä onnistus, kun hän ei omin suorituksineen kelpaa edes ihmisille. On armotilaa, jossa ihminen tietää olevansa pelastettu. Jne. Kaikki nämä tilat ovat oikein ymmärrettynä aivan Raamatun mukaisia asioita, mutta tämän ajan ihminen, joka on etäännytynyt kauas Raamatun sanasta ymmärtää ne usein aivan väärin.

Usko suhdetta Henkilöön

Hänen näköharhansa on siinä, että tällaiset sydämen tilat on erotettu suhteesta elävään Jumalaan, elävään Henkilöön, rakastavaan ja puhuvaan Sydämeen, iankaikkiseen Persoonaan. Kristillisyyttä ei kertakaikkiaan voi olla erillään henkilösuhteesta Jeesukseen itseensä. Kristillisyyttä ei ole vain jonkin opin uskomista ja sen soveltamista omaan elämäänsä, niin että seurauksena on sitten hyvä sydämen tila entisen huonon tilan sijaan.

Jos ja kun niin ajatellaan, kristillisyydestä tehdään huomaamatta ihmisen yleisuskonnollisuutta ja lopulta kysymys on ihmisen käsittämättömän suuresta luottamuksesta itseensä. Vaikka en voikaan itseäni auttaa tai pelastaa, voin kristillisyydelläni pelastaa itseni. Voin Raamatun opetuksella ja sen noudattamisella muuttaa elämäni paremmaksi. Ja yllätys yllätys, tällaisessa kristillisyydessä ei pohjimmaltaan tarvita Jeesusta ollenkaan. Jeesuksen ei tarvitsekaan tehdä mitään, koska minä voin itse Hänen sanaansa ja opetukseensa uskomalla ja sitä noudattamalla pelastaa itseni.

Moni uskoa etsivä ei siis pohjimmiltaan etsi Jeesusta tai yhteyttä Jumalaan, vaan sellaista uskonnollista keinoa, jolla oman sydämensä voisi muuttaa onnellisemmaksi. Hän siis kuvittelee, että uskon saaminen avaisi hänelle sellaisen sisäisen elämän rikkauden ja ilon ja rauhan, että häntä vaivaavat ongelmat ratkeaisivat tai hän saisi uuden voiman niiden kestämiseen. Valitettavasti meidän uskovien todistukset uskoon tulosta ja elämisestä uskossa saattavat vahvistaa tällaista väärää käsitystä uskon luonteesta.

Oikea vastaus

Mitä sitten tällaiselle kyselijälle tulisi vastata? Ensinnäkin hänelle on korostamalla korostettava, että kristillinen usko ei ole mikään itseisarvo. Sitä ei voi esiintyä irrallaan tai erillään Jeesuksen tuntemisesta. Uskoa voi esiintyä vain henkilö- eli keskustelusuhteessa Jeesukseen Kristukseen. Jeesus on nimittäin elävä Henkilö ja on keskelläämme, puhuu meille Raamatun kautta ja kuulee meidän puheemme, näkee ajatuksemme. Jeesus Kristus on siis läsnäoleva Herra, jolle voi puhua ja joka puhuu meille, vaikka emme häntä näekään.

Usko ei ole siis meissä oleva sisäinen ominaisuus, jota voisi esiintyä periaatteessa Jeesuksesta irrallaankin. Usko on toisen henkilön tuntemiseen perustuvaa luottamusta toisen kykyyn ja haluun tehdä, mitä hän on sanonut tai luvannut. Ennenkuin Jeesukseen voidaan uskoa, Hänet on opittava tuntemaan, Hänen puhettaan on kuultava tai vähintään Hänestä on kuultava niin paljon, että haluamme päästä tuntemaan Hänet henkilökohtaisella tasolla. Jokainen, joka etsii Raamatun Jeesusta, pääsee Hänet myös tuntemaan. Ja kun Hän sitten alkaa puhua Sinulle Sinun asioistasi ja Itsestään, joudut sydämessäsi myös kokemaan monenlaista sellaista, mistä voidaan käyttää noita kuvaavia sieluntilan nimityksiä.

Herra voidaan löytää

Hänen etsimisensä on mahdollista, sillä Hän puhuu Sanassaan. Siksi uskoa kyselevä on johdettava Herran Sanan ääreen. Herra puhe voi kyllä sitten panna meidät aika koville. Mutta Hänen puheensa synnyttää meissä myös luottamuksen Häneen. Aivan niin kuin ihmissuhteissa luottamus syntyy puheen perusteella, samoin Herran sana synnyttää uskon. Ihmisen teot osoittavat sitten meille, oliko hän luottamuksen arvoinen vai ei. Samoin Herran teot osoittavat meille, että Hän vastaa sanastaan.

Usko ei mitään - Jeesus kaikki

Usko ei itsessään ole mitään. Se ei synnytä uskonsa kohdetta. Uskon kohteen, Jeesuksen luotettavuus, synnyttää uskon. Usko vai tarttuu elävään Jeesukseen. Jeesus ja Hänen tekonsa, uskon kohde on kaikki. Uskoa ei voi ottaa, koska Jeesusta ei voi ottaa noin vain itselleen. Jeesus tulee elämäämme niillä ehdoilla, jotka Hän sanelee. Kun taivutat sydämesi Hänen hallintaansa, uskot Häneen. Epäusko ei ole usko-nimisen ominaisuuden puutetta, vaan tietoista luottamusta omiin ajatuksiin enemmän kuin Jeesuksen sanaan. Epäusko nostaa itsensä Jeesuksen yläpuolelle ja on siis ylpeyttä olemukseltaan.

Varo ylpeyttäsi!

Uskolla sellaiseen Jeesukseen, joka ei ole Raamatun Jeesus vaan meidän oman mielikuvituksemme tuote ei ole mitään merkitystä. Sellaisen Jeesuksen uskominen ei ole mitään muuta kuin lujaa luottamusta omiin ajatuksiinsa. Niihin sisältyy aina järkyttävää ylpeyttä. Minä päätän, millainen minun Jumalani on ja millainen on minun Jeesukseni. Jos Sinä sen päätät, se Jeesus ja Jumala ei paljon eroa sinusta itsestäsi.

Tekstimme alkaa sanoilla, jotka huolimaton Raamatun lukija helposti ohittaa:

Jeesus lähti sieltä (21)

Jeesus lähti pois juutalaisten uskonnolliseen muotomenoonsa paatuneiden luota pakanain alueelle. Hän väistyi niiden luota, jotka eivät tahtoneet taivuttaa sydäntään kuuliaisiksi totuuden sanalle. He eivät halunneet kohdata sydämensä pimeyttä ja syntisyyttä, halusivat keskittyä vain ulkoiseen käytökseen. Sellaisille ihmisille Jeesuksella ei ollut enää mitään sanottavaa. Hän meni pois. Järkyttävää on, kun Jeesus kulkee meidän ohitsemme. Ratkaisevaa on suostummeko Hänen sanansa alle vai emme.

Jeesus meni ei-juutalaiselle alueelle ja siellä hänen luokseen tuli kanaanilainen vaimo. Hän oli ollut kreikkalaisen Astarte-jumalan palvelija siihen asti, kun hän elämänsä kriisissä oli jäänyt apua vaille oman uskontonsa piirissä. Jeesuksesta kuultuaan, hän lähti etsimään apua Häneltä hätäänsä. Tämän Israelin lupauksen liiton ulkopuolisen

hätääntyneen naisen sydämen usko ja taipuminen Jeesuksen ankaraltakin kuulostavan sanan alle toi hänelle pelastuksen ja osallisuuden Jumalan kansan perintöön, jonka juutalaiset kirjanoppineet suuressa omaan vääristyneeseen raamatuntuntemukseensa vedoten hylkäsivät.

Usko on taipumista Jeesuksen sanan alle. Epäusko taas luottaa omiin ajatuksiinsa.

Naisen hätä ja usko (22)

Jeesus oli opetuslapsineen tullut tälle ei-juutalaiselle alueelle lepäämään ja hiljentymään. Jeesus oli eräässä talossa ja halusi välttää julkisuutta. Mutta sitten todetaan, että Hän ei voinut pysyä salassa. Se ei tarkoita, että Jeesus olisi ollut kyvytön itsensä kätkemiseen, vaan Hänen oma rakkautensa tuota naista kohtaan pakotti Hänet ulos talosta ja naisen näkökenttään ja naisen saataville. Usko alkaa siitä, että Jeesus on paikalla, saatavilla käsiin.

Nainen tuli ja alkoi tietyltä etäisyydeltä huutaa sydämensä hätää Jeesukselle. Hän ei katsonut oikeudekseen tulla liian lähelle Jeesusta. Hän tunnusti Jeesuksen Herraksi, Daavidin Pojaksi, siis Messiaaksi, Vapauttajakuninkaaksi. Hän huusi oman sydämensä hädän Jeesukselle ja samalla myös tyttärensä hädän. Tytär oli kauhealla tavalla pahan hengen riivaama. Hänen rakkautensa tyttärtään kohtaan teki siitä myös hänen omaa hätäänsä.

Naisen huuto: "Armahda minua!" ei sisältänyt mitään ohjeita siitä, miten Jeesuksen tulisi toimia hänen hädässään. Hän tiesi vain, ettei hänellä itsellään ollut mitään apua tuskaansa. Hän jätti asiansa Jeesuksen armollisiin käsiin.

Usko on tulemista Jeesuksen luo. Usko on Jeesuksen tunnustamista Vapauttajaksi ja Kuninkaaksi. Usko on armon anomista ja pyytämistä, luottaen siihen, että Jeesus voi ja tahtoo auttaa. Usko ei sanele tapaa, jolla Jeesuksen täytyy toimia, vaan jättää asiansa Herran päätösvaltaa.

Jeesuksen vaikeneminen ja opetuslasten esirukoukset (23,24)

Raamattu lupaa, että Jumala kuulee meitä ennenkuin Häneltä apua anommekaan ja vastaa meidän vielä puhuessamme. Mutta Jeesus näytti kohtelevan naista aivan eri tavalla. Hän vaikenä eikä vastannut mitään. Hän teki niin, koska Hän näki naisen uskon ja halusi syventää sitä vielä enemmän. Jumala koettelee uskovaan sydäntä synnyttääkseen kultaa kalliimman lujan uskon. Jumalan antamat koetukset ovat armoa ja niistä tulee kiittää Häntä.

Siksi te riemuitsette, vaikka nyt jouduttekin jonkin aikaa kärsimään monenlaisissa koettelemuksissa. Kultakin koetellaan tulessa, ja onhan teidän uskonne paljon arvokkaampaa kuin katoava kulta. (1 Piet 1:6,7)

Jeesuksen vaikeneminen ei sammuttanut vaan lisäsi naisen avunhuutoja. Usko on hellittämätöntä jäämistä Jeesuksen armon varaan, vaikka vastaus näyttäisi viipyvän.

Naisen huudot synnyttivät opetuslapsissa esirukousta: »Tee hänelle jotakin. Hän kulkee perässämme ja huutaa.» Hekin alkoivat pyytää apua naiselle. Mutta heidän pyyntönsä motiivi oli väärä. He halusivat päästä eroon naisen sinnikkäistä huudoista. He eivät

pyytäneet apua rakkaudesta naiseen, vaan itsekkästä halusta päästä hänen huudoistaan eroon. Millaista on meidän esirukouksemme? Jeesus halusi opettaa opetuslapsilleen, mitä on todellinen uskon rukous.

Tyly vastaus (24)

Jeesuksen tylyltä kuulostava vastaus opetuslasten pyyntöön: *»Ei minua ole lähetetty muita kuin Israelin kansan kadonneita lampaita varten,»* sammutti heidän väärän rukouksensa, mutta naisen rukous vain yltyi siitä. Opetuslasten lihallinen mieli ei ymmärtänyt Jeesuksen vastausta, ja siksi heidän lihallinen rukouksensakin loppui. Vastauksessaan Jeesus rajasi julistus- ja parantamistoimintansa ennen ristiä ja ylösnousemusta Israelin keskuuteen, mutta vastaamalla naisen uskoon osoitti samalla, että evankeliumi oli helluntain jälkeen määrä julistaa kaikille kansoille.

Usko synnyttää nöyryyden (25)

Nainen tuli nyt aivan Jeesuksen luo, heittäytyi Hänen jalkojensa juureen pyysi: *"Herra, auta minua!"* Pyyntö ei ollut enää vain aiemman pyynnön toistamista. Nainen oli alkanut nähdä, että enemmän kuin hänen tyttärensä, hän itse tarvitsi apua Herralta. Hän tarvitsi apua omaan epäuskoonsa. Hän tarvitsi apua omaan ylpeyteensä, siksi hän heittäytyi Jeesuksen eteen. Usko vie Jeesusta lähemmäksi ja usko vie syvempään nöyryyteen, itsensä ja Jeesuksen oikeaan tuntemiseen.

Jeesus puhdistaa naisen uskon (26)

Jeesuksen kova vastaus: *»Ei ole oikein ottaa lapsilta leipä ja heittää se koiranpenikoille,»* teki naisesta koiran, Jumalan lupausten liiton ulkopuolisen ihmisen. Jeesus osoitti tällä, että Jumalan armo kuuluu vain niille, jotka ovat Jumalan kansan jäseniä. (Myöhemmin kun evankeliumi levisi pakanain keskuuteen ja heistä tuli hengellisen Israelin, Jumalan seurakunnan jäseniä, Paavali joutui nimittämään koiriksi, niitä juutalaisia, jotka eivät pitäytyneet uskoon, vaan luottivat omiin tekoihinsa.) Jumala tahtoo pelastaa jokaisen ihmisen, mutta lupaukset elämän yltäkyläisyydestä, elämän leivästä, kuuluvat vain pelastetuille, Jumalan seurakunnan sisään tulleille.

Jeesuksen vastaus osoitti naiselle, että hänen hätänsä ja tuskansa ei ollut mikään peruste tai syy sille, että hän saisi armon Jumalalta. Usko tunnustaa, että hätä ja tuska kuuluvat meille meidän syntisyytemme vuoksi, eivätkä ne ole peruste sille, että meidän pitäisi saada apua. Apu saadaan yksin Jumalan sydämen rakkauden tähden, ei hädän suuruuden tähden.

Naisen suuri usko (27,28)

Nainen tunnustaa, että hänellä ei todellakaan ole oikeutta saada mitään apua Jeesukselta. Hänen hätänsä ei ole peruste, hän ei kuulunut Jumalan lupausten piiriin. Mutta hänen uskonsa ilmeni siinä, että hän silti jatkoi armopalojen kerjäämistä:

"Minulla ei ole oikeutta, olen koira, olet aivan oikeassa. Siksi jätänkin itseni kokonaan Sinun armosi varaan. Auta ja armahda minua!"

Suuri usko on armon anomista ilman mitään omaa perustetta saada armoa. Herran pelastava armo tulee juuri tällaisille. Jumala lukee Jeesuksen tähden jumalattoman vanhurskaaksi ja Jumalan lapseksi. Jumala armahtaa sitä, jolle armo ei kuulu. Usko tarttuu tähän Herraa, hylkää vetoamisen tuskaansa tai asemaansa ja jää yksi Jumalan sydämen rakkauden varaan.

Naisen usko oli suurta uskoa, koska se näki Jeesuksen sydämen rakkauden, vaikka Jeesus joutui puhumaan kovia totuuden sanoja. Jeesus ylistää suurta uskoa, sillä suuri usko antaa kunnian Jumalalle Hänen sanoin kuvaamattomasta armostaan.

Nainen sai avun, mutta hän sai paljon suuremman avun, kuin mitä hän oli tullut pyytämään. Ei vain tytär parantunut, vaan äiti oppi tuntemaan Jeesuksen suunnattoman armon ja rakkauden koetusten kautta. Naisen usko Jeesukseen kasvoi pelastavaksi uskoksi. Hänestä tuli pelastetun Israelin jäsen, hän pääsi osalliseksi Jumalan lupausten liitosta, sillä Jeesus itse oli vuodattava liiton veren hänen tähtensä. Usko vie ajallisista iankaikkisiin. Usko vie turvautumaan näkymättömiin vastoin sitä mikä näkyy ja tuntuu. Usko tarrautuu Jumalan Isän sydämen armollisuuteen, joka on tullut ilmi Golgatan ristillä.

Jeesuksen armollisuus

Jeesuksen käytöstä naista kohtaan on joskus pidetty kylmänä ja tylynä, mutta siitä ei syvimmältään ollut kysymys. Jeesus tiesi ja tunsu naisen hädän, ennen tuloaan alueelle. Hän meni sinne itse asiassa naisen tähden. Hän paljasti naiselle missä Hän on. Hänen vaikenemisensa oli uskolle "myöntymisen merkki". Hänen sanoihinsa sisältyi lupaus siitä, että Hän oli kuitenkin etsimässä kadonneita lampaita, ja usko tarttui siihen. Jeesuksen kovalta kuulostanut puhe oli totuutta, joka riisui väärästä luottamuksesta viedäkseen naisen pelkästään armon varaan.

Usko ei ole vain uskoa Jeesukseen ja Hänen sanaansa, vaan se on myös uskomista vastoin kansallisia ja uskonnollisia ennakkoluuloja, uskomista vastoin Herran vaitiota, vastoin muiden ihmisten epäuskoa, vastoin omia tunteita. Usko jää kokonaan Herran varaan ja Herran käsiin. Mutta Herra ei yhtään Hänen luokseen tulevaa hylkää. Herra antaa avun sille, joka Häntä avuksi huutaa.

Herra pakanoiden keskellä

Naisen saama apu ei jäänyt hänen ja hänen tyttärensä yksityisomaisuudeksi. Hän alkoi kertoa Herran teoista sillä seurauksella, että suuret joukot ei-juutalaisia kerääntyivät Jeesuksen luo. Monet parannettiin sairauksista ja evankeliumia julistettiin. Herra osoitti rakkauttaan näitä ihmisjoukkoja kohtaan myös ruokkimalla heitä, kun he yli 4000 ihmistä olivat nälissään. Jeesus osoitti opetuslapsilleen, että Hänen armonsä pakanoita kohtaan on sama kuin juutalaisiakin kohtaan, vaikka Hänen julkinen toimintansa rajoittuikin Israeliin. Jeesus valmisti näin opetuslapsiaan koko ihmiskunnan kattavan lähetystehtävän vastaanottamiseen.

Rouva H:n etsintä ja Herran apu

Tänä päivän kaikkialta maailmasta löytyy noita kanaanilaisen naisen kaltaisia ihmisiä, jotka etsivät apua Jeesukselta. Eräs heistä oli japanilainen rouva H. Hän sai kimmokkeen aloittaa kirkossa käynti siitä, että hänen tyttärensä meni naimisiin amerikkalaisen miehen kanssa ja he halusivat kristillisen vihkimyksen. Jo pitempään hänellä oli ollut kaipausta kristilliseen kirkkoon kotinsa ahdistavien ongelmien vuoksi, mutta vasta tyttären häät tarjosivat hänelle "tulitikun, josta tehdä asiaa".

Hän alkoi käydä kirkossa säännöllisesti Raamattu-opetuksessa ja silloin tällöin myös jumalanpalveluksissa. Ajoittain oli pitkiäkin jaksoja, jolloin hänen oli mahdotonta miehensä vuoksi päästä kokouksiin mukaan. Eräänä päivänä hän sitten avasi koko sydämensä ja sain julistaa hänelle, että Jeesuksen nimessä ja veressä hänen kaikki syntinsä olivat

anteeksi annetut.

Noina aikoina hän kertoi, että joka kerta kun hän tuli kirkkoon mopollaan, hän itki koko tulomatkinsa sitä ahdistusta, joka hänellä oli kotonaan. Raamattu-opetuksen jälkeen hän palasi kotiinsa ja myös koko paluumatkan hän aina itki, mutta ilosta ja kiitollisuudesta, kun Herra rakasti häntä niin suunnattomasti. Kesti kokonaiset 7 vuotta, ennenkuin hänet voitiin kastaa, kun hänen uskoa vastustanut miehensä alkoi sulaa ja lopulta ihmetellä, mikä hänen vaimossaan on vialla, kun hänelle ei kastetta anneta.

Joitakin aikoja sitten sain kirjeen häneltä. Hän kiitti siinä Jumalaa Jeesuksessa saamastaan pelastusta, ihmetteli Jumalan rakkauden suuruutta itseään kohtaan ja kertoi, miten hänen tyttärensä erinäisten vaikeuksien ja kriisien jälkeen oli alkanut etsiä Jeesusta, lukea Raamattua ja käydä kirkossa. Hän pyysi esirukousta lastensa pelastumisen puolesta.

Entä Sinä?

Miten on Sinun laitasi? Etsitkö Sinä apua Jeesukselta, vai selviätkö sinä vielä omin keinoin. Jeesus rakastaa Sinua ja haluaa antaa Sinulle uskon. Tule siksi Hänen luokseen sellaisena kuin olet. Huuda Hänelle hätäsi ja ahdistuksesi. Hän voi ja haluaa auttaa Sinua, vaikka saattaa viedä Sinut paljon syvemmälle Hänen tuntemiseensa kuin osait kuvitellakaan Häntä etsiessäsi. Hän on lähellä täällä tänään!